

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΔ'

Συνδρομή ἑτησίαι· Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Γενουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως· Ὁδὸς Ἀγγελοῦ.

21 Νοεμβρίου 1882

Ο ΔΡΑΚΟΣ

Διήγημα.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδι σελ. 730

Ἐλθούσης τῆς πρώτης τῶν ἐξετάσεων ἡμέρας, ἐξήλθουμεν τοῦ ξενοδοχείου τὴν ἐβδόμην καὶ ἤμισεσαν τῆς πρώτης ὥραν, διευθυνομένοι εἰς τὸ Λύκειον. Αἱ ἐρημοὶ παντελῶς σχεδὸν ὀδοὶ ἤρχιζον μόλις νὰ ζωογονῶνται ἐκ τοῦ κρότου τῶν ἀνοιγομένων παραθύρων, τοῦ σαρώθρου καθαρίζοντος τὰ πεζοδρόμια καὶ τῶν χαιρετισμῶν, αἱ ἀντήλασσον μεταξὺ τῶν αἰ ὑπηρετριαι ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. Ἡμεν κάτωχος ὡς διεληθύσα δλόκληρον νύκτα ἀγρυπνίας, ἔτρεμον δὲ ὡς ἀνῆσανόμην ὑπερβολικὸν ψυχός. Διηρχόμεθα πρὸ τῶν μόλις ἀνοιχθέντων ἐργαστηρίων ὁ μπαμπᾶς, ὁ Παῦλος καὶ ἐγώ. Ὁ μπαμπᾶς, σοβαρὸς καὶ ἐστενοχωρημένος, ἔσφιγγε μεταξὺ τῶν δόντων σιγάρον ἀποφέρον ὄσμην δυσάρεστον. Ἐγὼ ἐκύτταξα τὸν ἐξάδελφόν μου λαθραίως· εἶχε πάντοτε τὰς δροσεράς ὡς νηπίου παρειάς, τὴν ὄψιν ἀναπαυθεῖσαν ἐκ καλοῦ ὕπνου, τὸ ὄρος γαλήνιον καὶ ἀμέρινον, ὡς πάντοτε. Παρετήρει τοὺς διερχομένους, τὰς οἰκίας, τοὺς ναοὺς, ὡς περιηγητὴς ἐξεληθὼν πρὸς ἀνεύρεσιν ἐντυπώσεων, τρεῖς δὲ ἔστη ἐνώπιον ἐμποροπραπτικῶν καταστημάτων καὶ ἄλλων, ἐνθα ἐπωλοῦντο ὑποκάμισα. Ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ ἐξηκολουθοῦμεν βαδίζοντες, καταλείποντες τὸν Παῦλον χαίνοντα μακαρίως ἐνώπιον εἰκόνας τῶν ἐνδυμασιῶν τοῦ συρμού, ἐγὼ δ' ἔδακνον τὰ χεῖλη ἐκ τῆς λύσσης, ἄπελπις ἐκ τῆς καταράτου ταύτης φιλαρεσκίας, ἐξ ἧς οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἐξάδελφόν μου.

Μὰς ἀφῆκε καὶ τρίτην φοράν καὶ ἔστη ἐνώπιον δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνας ἐργαστηρίου· ἠτοίμαζον δ' αὐτῷ ἐγὼ τρομερὰν ὑποδοχὴν, ὅτε στρέψακα τὸν εἶδον φθάνοντα μετὰ τοῦ χαιρεστέρου αὐτοῦ μειδιάματος εἰς τὰ χεῖλη καὶ με δέσμη ἰων εἰς τὴν χεῖρα. Μοὶ προσήνεγκε τὴν ἀνθοδέσμη ἐγγενῶς κατὰ τὸ σύνθημα, ταρασσῶν με διὰ τοῦ βλέμματός τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του, ἀσθενῆς δ' ἐγὼ ἐνώπιον τῆς μειδιώσης ἀγαθότητός του, ἐδέχθην συγκεκριμένη τὴν ἀνθοδέσμη, αἰσθανομένη καὶ πάλιν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν δωρητήν. Μετὰ πέντε

λεπτά ἀνεμνήσθη τῆς διδαχῆς, δι' ἧς ἐσκόπουεν νὰ κεραυνοβολήσω τὴν φιλαρέσκειαν τοῦ Παύλου καὶ ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν παραχθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ μου, αἰσχυνομένη διότι ἀφωπλίσθη ὑφ' ἐνός μειδιάματος καὶ τινῶν ἰων. Καὶ ὄμως αὕτη ἦτο ἡ ἀτελευτήτος κωμῳδία, ἣν ὑπεκρινόμεθα ἡμεῖς οἱ δύο, ἐγὼ αὐστηρὰ καὶ ἐτοιμῆ πάντοτε νὰ τὸν ἐπιπλήξω διὰ τὴν ἀναληψίαν του, καὶ αὐτὸς γλυκύτατος ἐν τῇ δακνηρίᾳ καὶ τῇ ἀγαθότητί του, κατευνάζων τὴν ὀργὴν μου δι' ἐνός τρυφεροῦ λόγου, δι' ἐνός βλέμματός ἢ δι' ὀλίγων ἀνθέων. Ἡρυθρίων διὰ τὴν ἀνανδρίαν μου· ἀλλὰ μάτην προσεπάθουν ν' ἀντιστῶ κατὰ τῆς γοητείας τῆς γλυκότητός του, διότι ὑπέκυπτον καθ' ἑκάστην ὑπὸ τὸν πλήρη θωπειῶν καὶ φιλοπαίγμονα αὐτὸν ἔρωτα, ὅστις ἄλλο δὲν εἶχεν ὄπλον πλὴν τῆς εὐκαμφίας του. . .

Ἐβαδίσαμεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας δι' ὁδῶν ἡσύχων, συναντώντες γαλακτοπόωλιδας, ὑπαλλήλους μασσώντας τὸ πρωῖνόν τοῦ ἄρτου τεμάχιον, ἱερεῖς, μοναχὰς ἐξερχομένας ἐκ τῶν θυρῶν τῶν κήπων τῶν μοναστηρίων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων διεκρίνετο ἡ λευκότης ἀγάλματός τινος τῆς Θεοτόκου, καὶ ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὄν συνήντων μοὶ ἐφαίνετο εἰς ἄκρον γαλήνιος καὶ εὐτυχής. Εἶχον θέσει τὴν ἐξ ἰων ἀνθοδέσμη ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου μου, πάντες δὲ ἐβαίνομεν σπεύδοντες, καὶ χωρὶς νὰ συνομιλῶμεν· ὁ μπαμπᾶς ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἐκμύζησιν τοῦ κακόσμου σιγάρου του, ὁ Παῦλος εἰκνεῖ εὐθύμως τὰ λεξικά του προσδεδεμένα διὰ καινουρογοῦς λωρίδος. Ἀφῆκεν οἶκοι τὴν λωρίδα τοῦ παρελθόντος μηνός, διότι τὴν ἐθεώρει πεπαλαιωμένην, ἐγὼ δὲ τὴν ἐχρησιμοποίησα διὰ νὰ δέσω τὸ δευα τῶν ράβδων καὶ τῶν ἀλεξιβρογίων διὰ τὸν σιδηρόδρομον. Ἡθέλησα νὰ τὸν διδάξω με τοῦτο ἐν μάθημα οἰκονομίας, ἀλλ' ὁ ἠλίθιος δὲν ἐνόησε καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ βλέπων με λαμβάνουσαν τὴν παλαιὰν λωρίδα, βέβαιος ὅτι θὰ ἐφύλασσον αὐτὴν πρὸς ἀνάμνησιν! Ἦτο ἀδιόρθωτος!

Τέλος ἀφικόμεθα πρὸ τοῦ Λυκείου· εἰς τὰ πέραξ ἐστάθμευσον οἱ μέλλοντες νὰ ἐξετασθῶσιν ἀνὰ συμπλέγματα, ἀνὰ μέσον τῶν ὁποίων περιήρχοντο μορφαὶ ἀνήσυχτοι γονέων, καθηγηταὶ καὶ κληρικοί. Ἐστημεν πρὸ τῆς θύρας σκεπασμένης

ὑπὸ λευκῶν χαρτίων εἰδοποιήσεων. Ὁ πατήρ μου ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ ἐκπέμπων μετὰ πείσματος πυκνὰς καπνοῦ ἕλικας, τοῦθ' ὅπερ ἔπραττε κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς πλήξεως. Ἐγὼ, καταληφθεὶσα ὑπὸ ἀληθοῦς φόβου ἐθεώρουν ἀτενῶς τὴν ὑγρὰν καὶ σκοτεινὴν δίοδον, ἐν ἣ ἔμελλε νὰ κλεισθῇ ὁ ἐξάδελφός μου ὡς ἐντὸς τάφου, καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ὄνειρά μου καὶ αἱ ἐλπίδες μου πᾶσαι ἔμελλον νὰ καταβυθισθῶσι διὰ παντὸς ἐντὸς τοῦ σκότους ἐκείνου. . . . Ἐνῶ ἤμην βεβυθισμένη εἰς τοιοῦτους θλιβεροὺς διαλογισμοὺς, ὁ Παῦλος μ' ἔβλεπε, μὲ τὸ σύνηθες μειδίαμα ἐπὶ τὰ χεῖλη, καὶ ἀφοῦ καλῶς μ' ἐξήτασεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν μοὶ ἔκαμε τὴν παρατήσιν ὅτι θεῖσα τὴν ἀνοδοδέσμη ἐπὶ τοῦ στήθους μου εἶχον παραμερίσει τὸν μικρὸν χρυσοῦν σταυρὸν ὃν ἔφερον ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν αἱ συνδιαλέξεις τῶν μαθητῶν ἔπαυσαν διὰ μιᾶς· πάντες οἱ πῖλοι ἀφῆρθησαν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς σιωπῆς, ἐν ἣ ἔνουπῆρχε καὶ εἰδὸς τι τρόμου, εἶδον ἐρχόμενον μικρόσωμον γέροντα συμμαζεμένον, ὅστις διελθὼν πρὸ ἡμῶν καὶ θίξας μόλις διὰ τῆς χειρὸς τὸν πῖλόν του μεθ' ὕφους δυστροφίας, ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τῆς παγερᾶς σκιάς τῆς εἰσόδου.

— Αὐτὸς εἶνε, μοὶ εἶπεν ὁ Παῦλος ταπεινοφώνως.

— Ποῖος;

— Ὁ Δράκος!

Ἀκουσίως ἐφρικίασα, ἀκούσασα τὴν λέξιν ταύτην, ἡ δὲ παιδική μου φαντασία ἐδημιούργησε πάραυτα φοβεράν εἰκόνα σφαγῆς καὶ ἐφαντάσθη τὸν γέροντα ἐκείνον μεγάλην μάχαιραν ἐν χερσὶ φέροντα καὶ καταβροχθίζοντα τὰς τρυφερὰς σάρκας τῶν ἐσφαγμένων μαθητῶν.

— Θεέ μου, Θεέ μου! ἔλεήσόν μας, εἶπον κατ' ἐμαυτήν.

Ὁ ἐπιστάτης ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἦτο ἡ ὥρα τῆς εἰσόδου. Ὁ ἐξάδελφός μου μᾶς ἐξαπέστειλε τὸ γλυκύτατον τῶν μειδιημάτων του μετὰ χαιρετισμοῦ τινος διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ πλήθους τῶν συνωστιζομένων μαθητῶν.

Ἐπανήλθον μετὰ τοῦ πατρός μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἦσθάνομην τὴν καρδίαν μου πιεζομένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς φλέγοντας καὶ κεντωμένους ἐκ τῶν δακρύων, ἐτοίμους νὰ ἐκρεύσωσιν εἰς πρώτην λέξιν. Μὲ ὠδήγησεν ὁ πατήρ μου εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐκεῖ μόνην. Ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ δι' ὑπόθεσιν τινὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ με παραλάβῃ ὅπως μεταβῶμεν πρὸς συνάντησιν τοῦ Παύλου.

Ἐπαναβλέπων διὰ τῆς μνήμης τὸ ἄχαρι δωμάτιον, ἐν ᾧ διήλθον τοσαύτας θανασίλους ὥρας ἀγωνιώδους προσδοκίας, ἔριγοῦσα ἐκ τοῦ πυ-

ρετοῦ καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα ἀτενῶς προσηλωμένον ἐπὶ τινος ἐικροῦς ὄρολογίου, οὗ ὑπεράνω ἔβοσκον μικρὰ πρόβατα ὄρειχάλκινα. Ἐνθυμούμαι κάλλιστα τὰ πρόβατα ταῦτα καὶ τὸν ποιμένα των φέροντα βραχὺ ἱμάτιον. Τόσῃν μελαγχολίαν ἐνέκλειον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῇ ψυχῇ, ὥστε ἠσθάνομην οἶκτον διὰ τὴν βουκολικὴν ταύτην σκηνὴν, καθειργμένην ἐντὸς ὑγρᾶς καὶ σκοτεινῆς αἰθούσης ξενοδοχείου. Ἐφύσων ἐπὶ τοῦ ποιμνίου καὶ ἀπέμασσον ἀπ' αὐτοῦ τὴν κόκιν διὰ τοῦ βινομάκτρου μου, ἀκολουθοῦσα οὐκ οἶδα τίνα ἄριστον ἰδέαν περὶ ἀναποδόσεως τῆς εὐσπλαγγχίας, καὶ πιστεύουσα ὅτι ἡ ἀγαθοεργία μου ἔμελλε νὰ μοὶ ἀπενέγκῃ εὐτυχίαν. Εἰς τὸ ἐγγὺς δωμάτιον εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἐσάρωνε τὸ ἔδαφος συρίζων. Συνειθισμένη εἰς τὴν ἐν Ῥοχέλλῃ φωλεάν μου, τόσον κομψὴν, τόσον ἀγαπητὴν μου καὶ σύμφωνον μὲ τὰς ὁρέξεις μου, ἂν εἶχα ἐμπλήσει ἀναμνήσεων καὶ στολίσει διὰ πλαγγώνων καὶ παιγνίων ἠσθάνομην ἐμαυτὴν ἀποκεντρωμένην ἐντὸς τοῦ γυμνοῦ ἐκείνου δωματίου, οὗ ἡ ἀπατηλὴ εὐπρέπεια ὑπέκρυπτεν εἰς ἐκάστην γωνίαν καὶ ὑπὸ πάντα τὰ ἐπιπλα τὸν κοινορτὸν τοῦ σαρώθρου. Καὶ ἠσθάνομην ἀνίαν, θανάσιμον ἀνίαν. . . Καὶ ἂν τυχὸν ὁ Παῦλος ἀπερίπτετο καὶ ἄλιν; . . Ἀπηλπίζομην καθορῶσα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἔρωτός μου καὶ σκεπτομένη ὅτι κατ' ἐκείνην ἴσως τὴν στιγμὴν πάντα τὰ ὄνειρά μου ἐθραύοντο κατὰ τοῦ σκοπέλου σολοικισμοῦ τινος ἢ ἀπαισίας παρερμηνεύσεως, χωρὶς ὁ ἠρωϊσμός τῆς καρδίας μου νὰ δυνηθῇ ν' ἀποτρέψῃ τὸ ναυάγιον.

Μετὰ τρεῖς ὥρας, τρεῖς φρικτὰς ὥρας ἤκουσα ἐπανερχόμενον τὸν πατέρα μου, ὅστις μετέβη μόνος εἰς τὸ Λύκειον, ἵνα παραλάβῃ τὸν Παῦλον. Ἀμφοτέρους εἰσῆλθον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἀφοῦ δ' ἔκλεισαν τὴν θύραν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας:

— Τίποτε δὲν ἐνόησα ἀπὸ τὴν ἐξήγησίν μου. . . Ἐχάθην, ἐχάθην. . .

Καὶ μετὰ ταῦτα ἤκουσα θόρυβον κλαυθμῶν πεπνιγμένων.

Ἰστάμην ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου ὀρθία, κάτωχρος ἠκροαζόμεν μὲ χεῖλην συνεσφιγμένα· ἡ θλιψὶς τοῦ ἐξαδέλφου μου μοὶ διέσχισε τὴν καρδίαν. Ἐθρήνηε ἀπαραμυθίτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν του ἤκουον ἀπαγοῦσαν τὴν τραχεῖαν φωνὴν τοῦ πατρός μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπληρώθησαν δακρύων, ἀπόθησα ὅμως αὐτὰ παρακοῆμα. . . Ἰδὲ τις παράφρων, ἀκατάληπτος διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός μου.

Διὰ κινήματος νευρικοῦ ἤρπικα τὸν πῖλόν μου, τὸν ἔθνηκα ὅπως ὅπως ἐπὶ τῆς ἀκορμώτου κερφαλῆς μου καὶ βεδίζουσα ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ διαδρόμου, ὅπως μὴ προσξενήσωσιν ἦχον τὰ βήματά μου κατῆλθον εἰς τὸν πρόδομον τοῦ ξενο-

δοχείου, ὅστις ἦτο ἔρημος καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ τις.

Μόλις εὐρέθη ἐξω. ἐφοβήθη· ἤσθάνομην ἐμαυτὴν ἀσθενῆ καὶ μικρὰν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων, σιωπηλῶν, ἐρήμων ἐκείνων ὁδῶν, ἃς καθίστα ἔτι μᾶλλον ἐρήμους ἢ ὥρα τοῦ γεύματος, ὧν τὰ κεκρυμμένα ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων παράθυρα ἐφαίνοντο κατασκοπεύοντα τὸ τῆλματά μου, διὰ νὰ τὸ ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν πατέρα μου. . . Ἄλλ' ἦτο ἀνοησία τοῦτο. Τίς μ' ἐγίνωσκεν εἰς Ποατιεῖ; οὐδεὶς. Λοιπὸν οὐδεὶς κίνδυνος ὑφίστατο μὴ παρατηρηθῶ. Ἄλλως ὅπως ἀπομακρύνω πᾶσαν ὑποψίαν, προσεπάθησα ν' ἀναλάβω τὸ ἦθος μικρᾶς ἐργατίδος, πεοιφερομένης δι' ὑπηρεσίαν, καὶ ἤρχισα νὰ βαδίζω διερχομένη πρὸς τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἄφροντις καὶ μὲ βῆμα σπευδόν. Συνήρπασα ἀληθῶς εἰπεῖν, ὑπαινεγμούς τινας καὶ μίαν διὰ τοῦ ἀγκῶνος ὤθησιν διερχομένη πλησίον ομάδος φοιτητῶν, ἀλλ' ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου σοβαρὰ καὶ ἀπαθῆς καὶ οὐδεὶς ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ μοὶ κωλύσῃ τὴν πορείαν.

Φθᾶσα εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Στρατιωτικῶν γυμνασίων παρετήρησα κυρίαν τινὰ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένην, φέρουσαν μικρὸν προσευχητᾶριον παρὰ τὴν περιχειρίδα της· ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν τὴν ἐσταμάτησα καὶ τῇ εἶπον μετὰ τοῦ πλέον φυσικοῦ ὕφους·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία· ποῦ κατοικεῖ παρκαλῶ δ κ. Ζακέ;

— Ὁ κ. Ζακέ;

— Μάλιστα, δ κ. Ζακέ, καθηγητῆς τοῦ Λυκείου.

Ἡ καλὴ κυρία ἐποίησε διὰ τοῦ βραχίονος νεύμα ἀγνοίας καὶ μετὰ τινος λέξεως συγγνώμης ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου τεθορυβημένη καὶ ἀμηχανοῦσα. Τί ἐμελλον νὰ πράξω; πῶς νὰ εὔρω τὴν ἐπάρτατον κατοικίαν; ἦτο βέβαιον πλέον ὅτι πᾶσαι αἱ κυρίαί, ἃς θὰ συνήντων, δὲν θὰ ἐγίνωσκον νὰ μοὶ δώσωσι κρεῖττονας πληροφορίας περὶ τῆς κατοικίας τοῦ κ. Ζακέ, οὐ τὸ γῆρας καὶ ἡ δυσμορφία δὲν ἐνέπνεον βεβαίως εἰς τὰς κυρίας τῆς Ποατιεῖ τὴν ἰδέαν νὰ μάθωσι τὸν δρόμον τῆς κατοικίας του. Ἄσφαλῆς ὁδηγίας ἠδ' ἀνάμνη νὰ λάβω μόνον παρὰ τινος μαθητοῦ ἢ φοιτητοῦ, πλὴν μεθ' ὅλον τὸ θάρρος μου ἤσθάνομην τὴν γλῶσσαν μου παραλυομένην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σταματήσω νεανίαν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. ἦτο τῷ ὄντι νόστιμον πράγμα νὰ ἐκινήσω μὲ τόσα ἐρόδια ἡρώϊσμου καὶ νὰ προσκίψω ἔπειτα εἰς τὸ ἀπλούστερον τῶν πραγμάτων, νὰ σταματήσω δηλαδὴ κύριόν τινά καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ποῦ κεῖται ἡ δεῖνα ὁδός. Καὶ ὅμως ἐβλεπον ὅτι ποτὲ, οὐδέποτε θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ πράξω τοιοῦτό τι.

Ἠρχίζον ν' ἀπελπίζωμαι περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ τολμηροῦ διαβήματός μου, ὅτε ἡ

Πρόνοια μ' ἔκαμε νὰ συναντήσω γηραιὸν ἱερέα, λευκότριχα, οὐ ἢ πορφυρᾶ ὄψεις, ἢ διὰ ταμβάκου πεπασμένη ρίς, καὶ τὸ μέγα πράσινον ἀλεξιθρόχιον ἀπέπνεον γλυκύτητα καὶ καλοκαγαθίαν. Προὔχωρησα πρὸς αὐτὸν ἀρόθως καὶ χαμαὶ νεύουσα τῷ εἶπον διὰ τῆς ἠδυτέρας φωνῆς μου·

— Μὲ συγχωρεῖτε, πάτερ· ποῦ κατοικεῖ παρκαλῶ δ κ. Ζακέ;

— Ὁ κ. Ζακέ, ὁ καθηγητῆς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄ, πολὺ καλὰ, παιδί μου, ἐκατάλαθα, εἶπεν ὁ ἱερεὺς μετὰ φωνῆς θρηνώδους. Θέλετε νὰ τῷ ὁμιλήσητε;

— Μάλιστα.

— Εἴσθε ἴσως... τελειόφοιτος πρὸς ἐξέτασιν;

— Ὁχι, κύριε, ἀπήντησα μειδιῶσα· δὲν εἶμαι φιλόδοξος.

— Τότε πρόκειται νὰ τῷ ὁμιλήσητε διὰ κατένα ἄλλον.

— Ὁχι, κύριε, ἀπήντησα τεταραγμένη, διότι ἐνόμισα ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἐνεδάτευσεν εἰς τὸν λογισμὸν μου.

— Σᾶς ἐπεφόρτισαν μὲ καμυῖαν παραγγελίαν;

— Μάλιστα· ἔχω μίαν παραγγελίαν.

— Διότι μοὶ φαίνεσθαι ὅτι δὲν εἴσθε ἀπ' ἐδῶ.

— Ὁχι, κύριε.

— Θὰ ἔρχεσθε βέβαια ἀπὸ τὸ Νιόρ.

— Ὁχι, κύριε, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ῥοχέλλην.

— Ἄ, ἀπὸ τὴν Ῥοχέλλην, εἶπεν ὁ γέρον καὶ ὡς ἄνθρωπος συνάγων τὰς διεσπαρμένας ἀναμνήσεις του προσεπάθησε: σταθῆτε λοιπόν. . . τότε πρέπει νὰ γνωρίζετε. . .

Ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη· διέκοψα ἀποτόμως τὸν ἀδιάκριτον ἐξεταστὴν καὶ ἐπανέλαβον μετὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἐμφανιούσης στενοχωρίαν·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· εἰς κάθε ἄλλην στιγμὴν θὰ λάβω εὐχαρίστησιν νὰ συνδιαλεχθῶ μαζὶ σας, ἀλλὰ τῶρα βιάζομαι πολὺ καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ζακέ.

— Ὁδὸς Κερόλου Ε', ἀριθμὸς 15, πλησίον τοῦ Λυκείου, ἀπήντησε μηχανικῶς ὁ γέρον ἱερεὺς, ἀλλὰ σταθῆτε ὀλίγον· εἰς τὴν Ῥοχέλλην. . .

Πρὶν ἢ αὐτὸς ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν, ἐγὼ τὸν νῦχαρίστησα ἤδη, τὸν ἀπεχαιρέτησα εὐσεβάστως καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ βῆμα ἐσπευσμένον. Ἐλυπούμην κατὰ βάθος διότι ἐφερόμην οὕτω πῶς πρὸς τὸν παρασχόντα μοι τόσον μεγάλην ἐκδόουλεσιν, ἀλλ' αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολὺτιμοι καὶ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ὑποστῶ τὴν ἐξομολόγησιν.

Ὁ καυμένος ὁ γέρον! Ἄν τὸν συναντήσω ποτὲ θὰ ἐλιανοποιήσω τὴν ζωηρὰν του περιεργίαν διηγουμένη αὐτῷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐρωτός μου, χωρὶς νὰ παραλείψω οὔτε ἐν δάκρυ, οὔτε ἐνα ἀσπασμόν.

Ἠκολούθησα τὴν ὁδὸν τὴν διήλθομεν τὴν πρωτὰν ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὸ Λύκειον καὶ μετὰ τι-

νας ἀμφιταλαντεύσεις ἀφικόμενη εἰς τὴν ὁδὸν Καρβόλου Ε', ἀθλίαν ὁδὸν πόλεως τῶν ἐπαρχιῶν, κενὴν καὶ σιωπηλὴν, περιστοιχιζομένην ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπὸ ὑψηλῶν τοίχων κήπων ἐφ' ὧν ἐφαίνετο ποὺ καὶ ποὺ θύρα τις ταπεινὴ μὲ κιγκλιδωτὰ θυρίδια. Ἡ θεὰ αὐτῆς ἦτο δυσάρεστος, στυγνὴ. Δύο μελανόπεπλοι μοναχαὶ ἴσταντο ἀναμένουσαι παρὰ τὴν πύλιν μονῆς τινος, ὁπόθεν ἐξήρχετο θόρυβός τις πεπνιγμένος ὄργάνου καὶ ψαλμῶν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην καθ' ἣν ἐπεχειροῦν κίνημα ἀπονενομημένον, ἠσθάνθη ἐμαυτὴν ἐνθαρρυνόμενην ἐκ τῆς μουσικῆς ταύτης, ὑφ' ἧς ἡ νοσοῦσα καρδιά μου ἀφέθη νὰ παρασυρῆ καὶ εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 15 εὐρισκομένη εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ συνηνωμένας ἔχουσα τὰς χεῖρας, ἤρχισα νὰ προσεύχωμαι. . .

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 15 οἰκία ὠμοιάζετο πρὸς πάσας τὰς κατοικίας τῆς ὁδοῦ ἐκείνης· συνίστατο καὶ αὕτη ἐκ τοίχου κήπου προτεινόντος ὡς ἀμυντικὰ ὄπλα κατὰ τῆς διασκελίσεως τὰ ἀιχμηρὰ θραύσματα ὑαλίνων φιαλῶν, καὶ ἐκ θύρας ταπεινῆς, φερούσης παρὰ τὴν παραστάδα κρευαμένην χονδρὰν ἄλυσιν τοῦ ῥόπτρου καὶ ἐπὶ ἐνὸς τῶν φύλλων σιδηρόφρακτον θηρίδα, ἧς ὄπισθεν ἀνέμενον νὰ ἴδω προκύπτουσαν τὴν μορφήν τερατώδους τινὸς ὄντος. Ἄμα ὡς ἔληξεν ἡ προσευχή μου, συνήγαγον ἅπαν τὸ θάρρος μου καὶ ἔστυρα τὴν βαρεῖαν καὶ ἐσκωριασμένην ἄλυσιν μὲ τρέμουσαν χεῖρα. Παρὰ τὴν δειλὴν ἐπίκλησίν μου ὅμως ὑπερμεγέθης κώδων ἤρξατο πάρχυτα νὰ σείεται βαρυῆχος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου, ἐξεγείρων δύο ἢ τρεῖς κύνας, ὧν αἱ ὕλακαὶ διέσχίζον ἀποτόμως τὴν μοναστικὴν σιγὴν τῆς συνοικίας. Ἐθορυβήθη ἰδοῦσα ὅτι διατάραξα τὴν γαλήνην τῆς ἐρήμης ὁδοῦ, ἐν ἧ ἐφαίνετο ἐκπνεύουσα ἡ ἠγὼ πάντων τῶν ἐπιγείων θορύβων καὶ συνέστειλα παρὰ τὴν θύραν τὸ μικρὸν καὶ αὐθαγὲς σωματίον μου, ὅπερ ἤρχετο νὰ διασπείρη βέβηλον θόρυβον ἐντὸς τοῦ τάφου ἐκείνου. Ἡ καρδιά μου ἔπαλλε βιαίως, ὥσει ἐπρόκειτο νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος μου.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤκουσα τρίζουσαν τὴν ἄμμον τῆς δεινροστοιχίας, φωνὴ γρουλλίζουσα ἐπιησίαζεν, ἡ θύρα ἠνεώχθη κατὰ τὸ ἤμισυ μετὰ δυσαρρεσκείας καὶ μοι ἀπεκάλυψε τὴν σκαιὰν ὄψιν γηραιῆς ὑπηρετρίας ἐχούσης κεφαλὴν δρασκαίνας.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ἡ γραῖα μὲ δύστροπον ὕφος.

— Νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ζακέ.

— Ἔχει δουλειὰ, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία ὠθοῦσα τὴν θύραν.

Ἐξέτεινα τὴν χεῖρα μετὰ ζωηρότητος καὶ κρατοῦσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν εἶπον διὰ φωνῆς σταθερᾶς·

— Δὲν πειράζει· θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἡ γραῖα ἐκλαμβος, θορυβηθεῖσα ἐκ τῆς αὐ-

θαδείας μου, διέστειλεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μ' ἐπεσκόπησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· εἶτα στρέφουσα ἀποτόμως τὰ νῶτα εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς ἀτραποῦ τοῦ κήπου λέγουσα μὲ στρυφνὸν ὕφος.

— Ἐλάτ' ἐδῶ. . . γιὰ νὰ ἰδοῦμε.

Ἐκλείσα τὴν θύραν καὶ ἠκολούθησα τὴν ὑπηρετρίαν ἐντὸς τοῦ μεγάλου, ἐρήμου, ἀκαλλιεργήτου κήπου, ἐστρωμένου ὑπὸ ξηρῶν φύλλων. Εἰς τὸ πέρασ τῆς ἀτραποῦ ἔκειτο οἰκίσκος μονώροφος· αὕτη ἦτο ἡ φωλιά! . . .

Ἔστην παρὰ τὴν κλίμακα. Ἡ ὑπηρετρία ἀνῆλθεν ἀναμασῶσα μεταξὺ τῶν ὁδόντων ἀκαταπαύστως τὴν φράσιν: «γιὰ νὰ ἰδοῦμε. . . γιὰ νὰ ἰδοῦμε» ὡς ἂν ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστή ἡ ἀτυχὴς ἐκβασίς τῆς ἀποπείρας μου.

Οἱ ψαλμοὶ ἀφικνοῦντο εἰς τὰ ὦτά μου ἐκ τῆς ἐγγύς μονῆς κατὰ κύματα αἰφνίδια καὶ διαλείποντα. Ὑπεράνω τοῦ ἤχου τοῦ ὄργάνου ἀνυψοῦτο συναυλία φωνῶν δροσερῶν καὶ ἀγνῶν ἐξ ἐκείνων, ἃς ἀκούει τις ἐνίοτε ἐντὸς τῆς σευῆς καὶ εὐήχου ἀτμοσφαιρας τῶν παρεκκλησιῶν· ἐνίοτε τὸ ἄσμα διεσκόπτετο ἀποτόμως παραφερόμενον ὑπὸ βιαίας ἀνέμου πνοῆς καὶ ἡ προσευχὴ ἀπεσβύνετο τότε μακρὰν. . . Ἡ τόσον πλησίον μου ἠχοῦσα προσευχὴ αὕτη μοι ἐνέπνευεν ἀνακούρυσιν καὶ παρκαμυθίαν ἐν τῇ μονῶσει μου. Ἐνομίζον ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀνέλθω ἐφ' οἰουδὴποτε Γολγοθᾶ, ἐνθαρρυνόμενη ἐκ τῶν οὐρανίων ἐκείνων ὕμνων, τῶν ψαλλόντων τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν, ὡς οἱ στρατιῶται ὁρμῶσιν εἰς τὴν ἔροδον ἐνθουσιαζόμενοι ἐκ τοῦ ἤχου τῆς μουσικῆς. Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου ἀσθενικὸς πίδαξ ὕδατος ἠγωνία ἐν μέσῳ τῆς καταρροῦσης λιθίνης ἀψίδος. Οὐτε ἐν ἄνθος ἐφαίνετό ποῦ πανταχοῦ χόρτα ὑψηλά.

Μία θύρα ἠνεώχθη καὶ ἤκουσα κρᾶζουσαν φωνὴν ὀξείαν ἀνθρώπου, ὃν διαταράττουσι καὶ ἐνοχλοῦσιν ἀπροσδοκῆτως.

— Τί; τί τρέχει; ἓνα κορίτσι; τί θέλει; . . .

Ἔ, διάβολε! νὰ μὴ μ' ἀφίνουν μιὰ στιγμή ἤσυχον. Σοῦ εἶπα νὰ κλείης τὴν θύρα, νὰ μὴ ἀφήσῃ κανένα.

— Ἀλλὰ ἡ κυρία ἐμβῆκε διὰ τῆς βίας.

— Διὰ τῆς βίας; . . . ἔχομεν καὶ βίαν; αὐτὸ εἶνε νόστιμον.

Καὶ πάρχυτα μετὰ κρότου συνταρασσομένην ὑάλων ἠνεώχθη παράθυρόν τι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου· καὶ εἶδον ὑπὸ τὸ κατερρυτιδωμένον μέτωπον δύο ὀφθαλμοῦχλια σπινθηροβόλοῦντα ἐξ ὄψεως. Ὁχρὰ, ἠμιθνής, συνήγαγον πάσας τὰς δυνάμεις μου καὶ ἐδοκίμασα νὰ μειδιάσω ὅπως ἠδυνάμην κάλλιον ὑπὸ τὸ τραγερὸν βλέμμα τοῦ δρασκαίου, ὅστις μὲ ἐπεσκόπει βραδέως, καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀφώνου βλέπων τὸν μικρὸν παιδίον κατὰ μὲ τὰ φουστάνια ἐρχόμενον παρὰ τὴν αὐστηρὰν διαταγὴν του μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ

χείλη μέτρι· τῆς εισόδου τῆς ἀπαισίας φωλεᾶς του.

Ἄνευ ὀργῆς, με ὕφος ἐκπληξῆως καὶ οἴκτου ὁ κ. Ζακὲ μοὶ εἶπε·

— Τί θέλεις, παιδί μου;

— Νὰ σᾶς ὀμιλήσω, κύριε ἀπάντησα, καθιστώσα τὸ μειδιάμά μου πονηρότερον καὶ προκλητικώτερον.

— Ἄλλ' ἔχω πολλὴν ἐργασίαν! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Ζακὲ ἀναποφάσιστος καὶ ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς ἀταρχίου στάσεώς μου.

Φεῦ! ἂν ἤκουε πάλλουσαν τὴν καρδίαν μου, θὰ ἐσχημάτιζεν ἀληθεστέρην ἰδέαν περὶ τῆς ἀνδρίας μου· αἱ κινήμαί μου ἔτρεμον, τὸ σῶμά μου εἶχεν ἀποξερραθῆ ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἠσθάνομην ὅτι ἂν ἤθελον νὰ κινήσω τὸν βραχίονα θὰ ἐφάνετο ἡ κίνησίς μου ἐπιληπτικὴ ὡς κινήσεις νευροσπάστου. Πᾶσαι αἱ δυνάμεις τοῦ ἐκπεροβισμένου σώματός μου συνελευντρώθησαν ἐξαντλούμεναι εἰς τὸ νευρικὸν μειδιάμα τῶν χειλέων μου. Ταλαίπωρος Ἰωάννα! δλόκληρος βίος ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας δὲν θὰ ἦτο ἐπαρκὴς ἀνταμοιβὴ διὰ τὰς φοβεράς στιγμάς, ἃς διήλθες πρὸς τὴν θύραν τοῦ δράκου.

Ἐ γέρων προσέθηκεν·

— Ἔλα πλέον ὕστερα, παιδί μου· τὴν ὥρην τὰ θέματα τῶν ἐξετασθέντων.

— Ἰσα ἴσα δι' αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς ὀμιλήσω τὴν ὥρην ἀμέσως.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ κ. Ζακὲ ἀνῆγειρε βιαίως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκοντίζων ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα τῶν μικρῶν φαεινῶν ὀφθαλμῶν του με ἠτένισε κατὰ πρόσωπον, χωρὶς νὰ λαλήσῃ, ζαλισμένος ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ἀπαντήσεώς μου. Θὰ ἐσυλλογίζετο βεβαίως ὅτι θὰ εὐρίσκατο ἐνώπιον μικρὰς παραφρονος.

— Ἄ, τότε διαφέρει... εἶπε μετὰ στιγμὴν σιωπῆς εἰς μάτην σκεπτόμενος ν' ἀνεύρη τίς σχέσις ὑπῆρχε μετὰξὺ κορασίδος καὶ διορθώσεως λατινικῶν θεμάτων.

Ἡ περιεργία του εἶχεν ἐξεγερθῆ βεβαίως, διότι κλείσας ἀποτόμως τὸ παράθυρον μοὶ ἐφώνησεν·

— Ὅριστέ ἐπάνω!

Κῦμα ψαλμωδίας διήλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὰ τῶν ἀπογεγυμνωμένων δένδρων τοῦ κήπου· ἠσθάνθη ἐμαυτὴν ὡσεὶ αἰρομένην ὑπὲρ τὴν γῆν ἐπὶ τῶν πετρῶγων τῆς θερμῆς ἐκείνης προσευχῆς καὶ διὰ βήματος σταθεροῦ ἀνήλθον τὰς βαθυμῆδας τῆς κλίμακος.

Τὰ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐφεξῆς συμβάντα δὲν θὰ διαφύγωσι ποτὲ τῆς μνήμης μου, διότι καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομερείαι τῆς διηγήσεως ταύτης, αἱ μᾶλλον ἀσήμαντοι κατὰ τὸ φαινόμενον, ὑπῆρχαν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων συγκινήσεων τῆς ζωῆς μου.

Βλέπω ἐμαυτὴν ἐνώπιον τῆς ἡμικλείστου θύ-

ρας σπουδαστηρίου, μὴ τολμῶσαν νὰ κρούσω οὐδὲ νὰ εἰσέλθω, παραλελυμένην ἐκ τοῦ φόβου. . . . Τέλος ἀκούω συρομένας τὰς ἐμβάδας ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὰς ἐμβάδας, ὧν ἡ προσέγγισις μοὶ προσενηεῖ ρίγος καὶ, τῆς θύρας βιαίως ἀνοιγείσης, παρουσιάζεται ὁ δράκος, φέρων κοιτωνίτην καὶ μάχιραν ξυλίνην πρὸς τομὴν τῶν ἐλίδων τῶν βιβλίων, ἀνὰ χεῖρας, μακρὰν μάχιραν με γεγλυμμένην λαβὴν. Ἰδοῦσα ὅτι ἡ μάχιρα ἦτο ξυλίνη, ἀναπνέω καὶ ἐνθαρρύνομαι. Τί θὰ πράξω τὴν ὥρην; Τεταραγμένη νεῶν χαμαὶ καὶ μένω ἐν στάσει προσευχῆς. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ὁ κ. Ζακὲ μοὶ δεικνύει διὰ νεύματος ἢν κάθισμα παρὰ τὸ γραφεῖόν του· εἰσέρχομαι ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ φόβου καὶ καταπίπτω ἐπὶ τῆς ἔδρας. . . .

Ἐ δὲ δράκος δὲν μοὶ ἀπευθύνει οὔτε λέξιν· βεδίξει βραδέως, σύρων τὰς εὐρυτάτας ἐμβάδας ἐπὶ τοῦ τάπητος. Τί σκέπτεται ἄρα γε; Ἄναλογίζεται τί θὰ με κάμῃ βεβαίως. Τί μαρτύριον ἢ σιωπῆ του! Τέλος, ἀφοῦ περιῆλθε δεκάκις τὸ γραφεῖόν του σιωπηλῶς, στηρίζων τὸν πώγωνά ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ὡσεὶ ἀνεζήτητε με ποῖον ἔμβαμμα μαγειρεύεται καλλίτερον νεῦνις τῆς ἡλικίας μου, ὁ δράκος προσελθὼν ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖόν του, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο στιβάδες χαρτίων καὶ μοὶ εἶπε μειδιῶν·

— Δὲν εἶσαι βεβαίως τελειόφοιτος ἐσὺ, παιδί μου.

— ὦ, ὄχι· δὲν ἦλθα δι' ἐμὲ νὰ σᾶς ὀμιλήσω.

— Διὰ ποῖον τότε; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ κ. Ζακὲ

— Διὰ τὸν ἐξάδελφόν μου, ἐψιθύρισα μεθ' ὅσων μοὶ ἀπέμενε πνοῆς.

Καὶ ἐταπεινώσα τὴν κεφαλὴν, παράλυτος ἐκ τοῦ τρόμου, ἀναμεινόμενα νὰ καταρρεύσῃ ἡ οἰκία ἐπ' ἐμοῦ. . . Ἄπελπις, συντετριμμένη, δὲν τολμῶ νὰ ἐγειρῶ τὸ βλέμμα. Ἐ δράκος με ἐξετάζει ἀτενωῶς διὰ τοῦ βλέμματός μου, οὗ αἰσθάνομαι τὴν βαρεῖαν εἰρωνείαν.

Ἄφνης ἠχηρὰ ἔκρηξις γέλωτος ἀκούεται ἐγείρω τοὺς ὀφθαλμούς. . . Ἐ δράκος ἀνακλιμένος ἐπὶ τῆς καθέδρας του, ἀνατείνων τὰς χεῖρας με τὰς διόπτρας ἐν ἀταξία γελαῖ δεικνύων πάντας τοὺς μικροὺς, αἰχμηροὺς καὶ κιντρίνους ὀδόντας του.

— Χὰ, χὰ! . . . χῶ, χῶ! . . . αὐτὸ εἶνε νόστιμον! . . . νοστιμώτατον! . . . Πρώτην φορὰν μετὰ τριάντα ἔτη. . . .

— ὦ, Θεέ μου! κύριε. . . .

— Μ' αὐτὸ εἶνε ὠραῖον. . . ὠραῖον! . . .

Καὶ ὁ δράκος μεθύσκων ἐκ τῆς τέρψεως τοῦ γέλωτός του ἤρχισεν νὰ μονολογῇ διὰ φράσεων ἀσυναρτήτων, εἰς ἃς ἀνεμίγυνε λέξεις λατινικὰς καὶ ἑλληνικὰς.

— Αὐτὸ εἶνε θάρρος! . . . τί θάρρος! . . . ὦ, ὦ! τί πράγματα κάμνει ὁ ἔρως! . . ὁ ἔρως! . . διὰ τὸν

ἐξάδελφόν της! . . . αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον. ὦ! μήπως ἔχει καὶ βιτριόλι νὰ μοῦ πετάξῃ στὸ πρόσωπον ἂν δὲν περάσω τὸν ἐξάδελφόν της. . . Ἄχ! . . . ὦ! . . .

Ἀφοῦ διεσκεδάσεν ἱκανῶς ἐκ τοῦ ἄφρονος διαθήματός μου ὁ δράκος ἐσίγησεν· ἐπέθηκε διὰ μιᾶς τὸν σκουφόν του, διώρθωσε τὰς διόπτρας του καὶ ἤρχισε νὰ με παρατηρῇ, ἐτάζων με διὰ τῶν μικρῶν καὶ διαυγῶν ὀφθαλμῶν του μέχρι βάλτους καρδίας, ὅπου ἤσθανόμην τὸν ἔρωτά μου συγκεχυμένον νὰ σύρηται εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ εἴρωνος βλέμματος τῶν κατατραυμένων ἐκείνων διοπτρῶν.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβε μετὰ σοβαρότητος ὁ κ. Ζακέ, ὁ ἐξάδελφός σας εἶνε ἐκ τῶν ἐξετασθέντων;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἔρχεσθε νὰ μοὶ τὸν συστήσητε ἀναμφιβόλως.

— ὦ, ὀλίγον τι. . .

— Εἶνε τὸ αὐτὸ. Βίξεύρετε ὅτι αὐτὸ ἴπου κάμνετε εἶνε κακόν. Ἐρχεσθε νὰ προκαταλάβητε τὴν εὐνοϊάν μου. Θέλετε νὰ με βιάσητε νὰ διαπράξω ἀδικίαν, παρανομίαν, ἐπειδὴ βεβαίως, ἀφοῦ κατέρχεσθε εἰς αὐτὸ τὸ βῆμα, ὁ ἐξάδελφός σας πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνάγκην προστασίας. . . .

— ὦ, κύριε! πρὸς Θεοῦ! πιστεύω ὅτι ἀρκεῖ ὀλίγη ἐπιείκεια, διότι ὁ ἐξάδελφός μου. . .

— Πῶς ὀνομάζεται; εἶπε διακόψας με ὁ κ. Ζακέ.

— Παῦλος Μενιέ.

Μόλις ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τοῦ ἀτυχοῦς ἐξάδελφου μου καὶ ὁ δράκος ἀνασκιρτήσας ἀπὸ τῆς ἔδρας ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὸ σπουδαστήριον με τὰς χεῖρας ἀνυψωμένας πρὸς οὐρανόν, ὡς ἂν τῷ ἀπεκάλυπτόν τι ἀνομοιάληθες, ἀπίστευτον, τερατώδες. Ἐρριψα λαθραίως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ γραφείου, πεπληρωμένου ὑπὸ τῶν τετραδίων τῶν μαθητῶν, διέκρινα μέσον αὐτῶν τὴν λατινικὴν ἐξήγησιν τοῦ Παύλου καὶ ἐνόησα ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦν ἀνέλαθον ἤτο ἀμετακλήτως ἀπολωλιὰ. . . Ἦτο φορικτὴ ἡ θέα τοῦ τετραδίου ἐκεῖνον· διαγραφὰς ἐπὶ διαγραφῶν. Ὁ δράκος εἶχε σπαθίσει αὐτὴν διὰ γραμμῶν μελανῶν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, κειμένη δ' ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ γραφείου, ἀνέμενε μίαν καὶ μόνην πνοὴν ἵνα πῆσῃ ἐντὸς μεγάλου κανίστρου, ὅπου ἔκειντο τετραδία συνεπτυγμένα, ἀνώμαλοι καὶ ρικναὶ σφαῖραι ἐκ χάρτου, ἄς ὁ δράκος ἔρριψεν ἐν αὐτῷ, ὅπως ἡ λαίμηπτός μου ρίπτει εἰς τὸ κἀνίστρον τὰς αἱματοφύρτους κεφαλὰς τῶν καταδίκων. Πόσα ὄνειρα καὶ πόσαι ἐλπίδες συντετριμμένα ἐκείντο ἐντὸς τοῦ ἀπαισίου ἐκεῖνου κανίστρου, εἰς ὃ καὶ ἡ ἰδική μου εὐτυχία ἔμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ διὰ παντός! Καὶ ἐκ πάντων τῶν ὄνειρων τοῦ ἔρωτός μου θ' ἀπέμενε μόνον ὀλίγος χάρτης πεπισμένος! . . . Πρὸς ἀριστεράν, παρὰ τινὰ φωτογρα-

φίαν κορασίδος περιβαλλομένην ὑπὸ ἀπλουστάτου πλαισίου, παρετήρησα μικρὸν σωρὸν τετραδίων, δώδεκα μόλις τὸν ἀριθμὸν, ἐφ' ὧν ἐφαίνετο γεγραμμένον: *καλῶς, μετρίως, Μίαν καλῶς*· ἦτο ἡ μερὶς τῶν εὐτυχῶν, τῶν ἐπιτυχόντων. Λοιπὸν τὸ πρόβλημα συνίστατο εἰς τὸ μεταβιβάσαι τὴν λατινικὴν ἐξήγησιν τοῦ Παύλου ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά· πλὴν τὸ ταξείδιον ἦτο δυσχερέστατον, ἐνεκα τῆς βαρείας ἀποσκευῆς τῶν λαθῶν, ἄς τὸ τετραδίον τοῦ ἐξάδελφου μου ἔφρασε μεθ' ἑαυτοῦ.

— Ἄλλὰ, δεσποινίς, μοὶ εἶπεν ὁ κ. Ζακέ ἐπανακαθήμενος, ὁ ἀτυχὴς ἐξάδελφός σας δὲν ἠξεύρει οὐδὲ γρῦ ἀπὸ λατινικά.

— Καὶ ἐν τοσοῦτῳ, ἀπήντησα τολμηρῶς ψευδομένη, σὰς διαβεβαίω ὅτι ἐμελέτησε πολὺ. . . Ἀπὸ τριῶν μηνῶν διήρχετο ἐκάστην νύκτα κύπτων ἐπὶ τῶν βιβλίων του, τόσον ὥστε ἐφοβήθημεν ἐπὶ τέλους περὶ τῆς υγείας του, διότι αὐτὴ εἶνε πολὺ εὐθραυστος καὶ ἡ συγκίνησις τῆς ἀποτυχίας εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν καταβάλλῃ διὰ παντός! . . .

— Μὲ κάμνετε νὰ ἐπιπλήττωμαι, παιδί μου, ἀπήντησε μετὰ λεπτοῦ μειδιήματος ὁ κ. Ζακέ. Ἐκ παλαιᾶς συνηθείας, ὁσάκις διορθώνω θέμα τι ἀρέσκομαι νὰ φαντάζωμαι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τὸν γράψαντα αὐτὸν μαθητὴν, καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐκ τοῦ ἐξάδελφου σας τὸν ἐφαναζόμενον πάντοτε ὀκνηρὸν, φιλάρεσκον. . . .

— ὦ, κύριε! αὐτὸς εἶνε ἐπιμελέστατος, . . . εἶνε ἀκούρατος. Καὶ ἔπειτα ὀφείλω νὰ σὰς εἴπω ὅτι ἂν ἀπορριφθῇ, θ' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὴν Ἀγγλίαν. . . .

— Αἶ, αἶ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Ζακέ, ἰδοὺ λοιπὸν ὁ λόγος, δι' ἃν ἡ καρδία τῆς ἐξαδελφούλας ὠπλίσθη με τὸσον ἠρωισμόν, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ μέχρι τοῦ σπηλαίου τοῦ δράκου. . . .

— Ἄ, κύριε! ἂν εἰξεύρετε. . . Δὲν ἐχωρίστημεν ποτέ· μᾶς ἀνέθρεψαν μαζῇ. . . αὐτὸς εἶνε ὀρφανὸς καὶ δι' αὐτὸν ἐγὼ εἶμαι ὡσάν μητέρα· τὸν φωνάζω, τὸν ἀναγκάζω νὰ μελετᾷ. . .

— Ἔτσι, αἶ;. . .

— Μάλιστα, κύριε, ἔχει ἀνάγκην τῆς προτροπῆς μου. Εἶνε τὸσον ὀκνηρός! . . .

Ἐδῆξα τὰ χεῖλην, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά!

— Τὸ εἰξεύρω, τὸ εἰξεύρω πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ δράκος, τερπόμενος ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀφελείας τῆς ἐξομολογήσεώς μου.

Ἡ βάρανος ἦτο δεινὴ, ἀλλὰ ἤκουον φωνὴν τινὰ ἄγνωστον λέγουσάν μοι νὰ ἐλπίζω.

— Νὰ καὶ μία μητεροῦλα, καὶ μία δασκάλισσα! . . . εἶπεν ὁ κ. Ζακέ, αὐτὸ εἶνε ὠραιότατον! καὶ πόσον ἐτῶν εἴσθε;

— Δεκαπέντε ἐτῶν.

— Δεκαπέντε ἐτῶν! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Ζακέ μετὰ παραδόξου τόνου φωνῆς, δεκαπέντε ἐτῶν!

Ἦτο τοῦτο ἄρᾳ γε ἱκανὸν νὰ προξενήσῃ τό-

στην εκπληξιν; Μήπως εἶπα ἑκτακτόν τι; αὐτὴ ἦτο ἡ ἡλικία μου. Εἶπα πρὸ ὀλίγου μερικά ψεύματα, ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε ψεῦδος. Καὶ ἐν τούτοις καὶ συμβαίνει. Ἡ φαιδρότης τοῦ δράκου κατέπεσε διὰ μιᾶς. Ἰδοὺ αὐτὸς ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει ἐκ νέου νὰ περιφερεῖται ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου σκυθρωπὸς καὶ νεύων χαμαί. Ἐπὶ πλέον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτελεῖ τὸν κύκλον του ὁ κ. Ζακὲ ἐγείρει ἐκ διαλειμάτων τὸ βλέμμα πρὸς μικρὰν εἰκόνα, ἐν ἣ ἀναγνωρίζω τὴν ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς ἐν φωτογραφίᾳ ἀποτυπωμένην κορασίδα. Ὡ Θεέ μου! τί θὰ συμβῆ ἄρα γε; . . .

Τέλος ὁ κ. Ζακὲ ἐπινέροχεται καὶ κἀθηται πρὸ τοῦ γραφείου, ὠχρὸς μὲ τρέμοντα χεῖλη καὶ παρειάς, χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ, ὡς ἂν ἡ παρουσία μου τὸν ἠνώχλει, καὶ ἰδοὺ διὰ κινήματος νευρικοῦ λαμβάνει τὴν λατινικὴν ἐξήγησιν τοῦ Παύλου καὶ τὴν παρειτάγει μετὰ τῶν τετραδίων τῶν ἐπιτυχόντων· εἶτα ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη εἰς σημεῖον ἐχεμυθίας, μοὶ νεύει ἀποτόμως νὰ ἐξέλθω.

Ἄ! τότε παράφρων σχεδὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πληρεῖς δακρύων ἠθέλησα νὰ προσπέσω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Ζακέ· ἀλλ' οὗτος καὶ ἐκ δευτέρου μοὶ ἔδειξε τὴν θύραν αὐστηρὸς, ἐπιβλητικὸς, μὲ τὰ χεῖλη κεκλεισμένα, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἀπῆλθον ὀπισθοβατοῦσα καὶ τεθορυθμένη, ἅμα δὲ ὡς εὐρέσθην εἰς τὸν διάδρομον ἤκουσά τι τεράστιον, ἀνήκουστον, ἀκατάληπτον, τί ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, τὸν δράκον νὰ κλαίῃ! τὸν δράκον νὰ ὀλολύξῃ!

Ἡσθάνθην ὅτι θὰ ἦμην ἀδιάκριτος ἂν ἔμενον παρούσα εἰς τὴν θλίψιν τοῦ γέροντος ἐλείνου καὶ ἐξῆλθον κατεσπευσμένως εἰς τὸν κήπον.

Αἱ ψαλμωδίαὶ δὲν ἀντήχουν πλέον ἐν τῇ μονῇ. Ἐν τῇ σιγῇ τοῦ εὐρέως καὶ ἐρήμου κήπου ἠκούετο μόνον ἡ κρυσταλλίνη καὶ θηνώδης ῥοὴ τῆς κρήνης, θηησκουσῆς ἀνὰ σταγόνας, ὡς ὑπέρομετρος ὀδύνη ἀποκαμουσα ἐκ τῶν δακρύων.

Ἐμαθον κατόπιν ὅτι ὁ κ. Ζακὲ εἶχεν ἀπολέσει ἐγγόνην δεκαπενταετῆ ἣν θερμῶς ἐλάτρευε· αὕτη ἦτο ἡ νεανίς, ἣς ἡ ἀβρὰ μορφὴ ἐμειδία μετὰ τῶν χαρτοστιβᾶδων τοῦ γραφείου. Ἀκουσίως, λέγουσα τὴν ἡλικίαν μου ἐξήγησα τὴν θλίψιν τοῦ ταλαιπώρου πάππου. Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ, ἀθελήτως ἐξήσκησα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς τὴν διπλωματίαν, ὥστε νὰ σώσω τὸν ἐξάδελφόν μου ἀπὸ τὸ χαῖνον βάραθρον τοῦ κανίστρου. Καὶ ἔκτοτε ἀναμνησκόμεαι αἰείποτε μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀτυχῆ ἄγνωστον κόρη, ἣτις ἀπὸ τοῦ βᾶθους τοῦ μνήματός της εἶπεν εἰς τὸν πάππον της νὰ δειχθῆ ἀγαθὸς πρὸς τὰ δεκαπέντε ἔτη μου, πρὸς τὴν πρώτην τῆς καρδίας μου λύπην. Τίς οἶδεν; Ἴσως ἀπέθανε καὶ αὕτη ἐξ ἔρωτος!

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εὗρον τὸν πατέρα μου περιμένοντά με εἰς τὴν εἴσοδον.

— Ποῦ ἦσο; μὲ ἠρώτησεν ὀργίλως.

— Ἐρχομαι. . . ἀπὸ τὸν περιπάτον, μπαμπά· ἐστενοχωρούμην καὶ . . . ἐξῆλθον.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω τὴν γελοῖαν πρόφασιν, ὅτε δύο ἤχηρὰ ραπίσματα ἐξήστραψαν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου καὶ μ' ἔροψαν κατὰ τοῦ τοίχου. Ὁ πατήρ μου μὲ ὤθησε διὰ τῆς βίας πρὸς τὸ δωμάτιόν μου ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν συναθροισθέντων καὶ ὑπηρετριῶν, μὲ ἐκλείσεν ἐντὸς αὐτοῦ στρέψας δις τὴν κλεῖδα καὶ μὲ ἀφῆκε μόνην καὶ ἄσιτον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Πρὸς τὴν ἐσπέραν, μοὶ ἔφεραν ξηρὸν ἄρτον. Ἀλλὰ τί ἦσαν τάχα τὰ μικρὰ αὐτὰ μαλώματα, παραβαλλόμενα πρὸς τὰς συγκινήσεις ἀς ὑπέστην πρὸ ὀλίγου; Κατέβηρχον διὰ δακρύων χαρᾶς τὸν ἄρτον μου ζητοῦσα μετὰ τινος φιλαρέσκου πεισιμονῆς νὰ πάσχω μέχρις ἐσχάτων διὰ τὸ ἀγαπητόν μου ἐξάδελφάκι!

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἤκουσα βήματα ἐσπευσμένα εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Παύλου λέγοντος πρὸς τὸν πατέρα μου:

— Θεέ μου, σὲ ἱκετεύω. . . πρέπει καὶ ἡ καὶ ὑμῶν Ἰωάννα νὰ συμμερισθῇ τὴν εὐτυχίαν μας . . .

Ἡ θύρα ἀνεώχθη βιαίως καὶ ὁ ἐξάδελφός μου ὡς παράφρων ὤρμησε καὶ μὲ ἐνηγαλίσθη, κρᾶζων πάσαις δυνάμεσιν:

— Ἐπέτυχα. . . ἐπέτυχα! . . .

Ἐτήρησα ἠρησκευτικῶς τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, φειδομένη τῆς φιλοτιμίας τοῦ ἐξάδελφου μου. Ἄλλως τε καὶ ἂν τῷ διηγοῦμην τὴν δραματικὴν περιπέτειαν καὶ τὴν μυστηριώδη προέλευσιν τοῦ ἀπολυτηρίου του, ἡ ματαιοδοξία του δὲν θὰ μοὶ παρεῖχε πίστιν, πεπεισμένου ὅτι αἱ δάφναι τοῦ τελιοφοῦτου ἦσαν ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς μελέτης καὶ τῆς εὐφυΐας του

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

X**.

Ἦως ἀνατρέφονται

ΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ

Ἡ πρίγκιψ Γουλιέλμος τῆς Πρωσσίας.

Εἶνε λίαν διδακτικὸς ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἀνατρέφουσι τοὺς πρίγκιπας τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Γερμανίας. Μηδὲ ὅπως φειδόμενοι τῆς νεότητός των, ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτῶν πολλὰ, ὅπως ἐπιτύχωσιν ἀρετὰ. Οὕτω φορτόνουσιν εἰς τὰ νῶτα τῶν γυμναζομένων ἵππων μεγάλα βάρη, ὅπως φαίνεται ἀκολούθως αὐτοῖς ἐλαφρὸς ὁ ἀναβάτης.

Ἡ πρίγκιψ Γουλιέλμος, κατὰ τοὺς 18 μῆνας, οὗς διῆλθεν σπουδάζων ἐν Βόννη, δὲν ἐτρέφετο λουκουλείως. Τὰ γεύματα αὐτοῦ, παρατιθέμενα δι' ὅλης τῆς ἀκριβείας, εἰς πινάκια καὶ ἀργυρᾶ σκεύη φέροντα τὰ σύμβολά του, ἦσαν ἀπλοῦστατα καὶ διήρκουν ὀλίγον.